

Верховний
Суд

ОГЛЯД РІШЕНЬ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ

За період з 16.03.2020 по 20.03.2020

2020/11

Дата прийняття:	17/03/2020
Дата набуття статусу остаточного:	17/06/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (Конвенція).
Назва:	CASE OF KOSENKO v. RUSSIA (Applications nos. 15669/13 and 76140/13)
Зміст:	<p>Справа стосувалася досудового тримання заявника під вартою після того, як він взяв участь у протесті на Болотній площі в Москві в травні 2012 року.</p> <p>Заявника було затримано в червні 2012 року за підозрою в участі у масових заворушеннях та застосовуванні насильства до працівників поліції під час протесту на Болотній площі – опозиційного мітингу активістів, який призвів до сутичок з поліцією.</p> <p>Заявника у цій справі – К., який страждав на шизофренію та отримував пенсію по інвалідності, було поміщено під варту після затримання; суд послався на серйозність вчинення заявником правопорушення і ризик того, що заявник може переховуватися чи втручатись у хід розслідування. Рішення про продовження строку тримання під вартою неодноразово продовжувалось, а сам заявник клопотав про застосування до нього більш м'якого запобіжного заходу – домашнього арешту чи застави.</p> <p>Зрештою, в жовтні 2013 року заявника було визнано винним за пред'явленим обвинуваченням, проте його було звільнено від кримінальної відповідальності у зв'язку з розумовою відсталістю та поміщено до психіатричної лікарні, з якої заявника було звільнено в липні 2014 року. Мати заявника померла в період перебування заявника під вартою, і він не був присутнім на церемонії її поховання; заявник звертався до органів влади з клопотанням про надання дозволу на короткостроковий виїзд, проте воно залишилось без відповіді. Заявникові також не було надано дозволу на побачення з сестрою, яка була його опікуном.</p> <p>Під час досудового тримання під вартою заявник певний час перебував в установі, яка не була обладнана лікарняною палатою. Заявникові було забезпечено декілька візитів лікарів-психіатрів.</p> <p>Обґрунтовуючи свої вимоги положеннями статті 3 Конвенції, заявник вказував, що йому не було надано належної медичної допомоги з огляду на стан його психічного здоров'я впродовж перших трьох місяців досудового перебування під вартою.</p>

Огляд рішень Європейського суду з прав людини

	Окрім іншого, заявник вказував на порушення пункту 3 статті 5 та статті 8 Конвенції.
Констатоване порушення (стаття):	Відсутність порушення статті 3 Конвенції (заборона катування). Порушення пункту 3 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканність). Порушення статті 8 Конвенції (право на повагу до приватного і сімейного життя).
Дата прийняття:	17/03/2020
Дата набуття статусу остаточного:	17/03/2020 (Комітет)
Назва:	CASE OF TURPULKHANOVA AND KHASIYEVA v. RUSSIA (Applications nos. 53284/13 and 22543/15)
Зміст:	Заяви обох заявниць стосувалися викрадення й подальшого зникнення їхніх дочок у м. Грозний в листопаді 2011 року та липні 2013 року відповідно. Обидва випадки розслідували одні і ті ж органи влади: спочатку відділок поліції № 4 Старопромисловського району м. Грозний, а далі – слідчий відділ по Старопромисловському району м. Грозний слідчого управління Слідчого комітету Російської Федерації по Чеченській Республіці.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 2 Конвенції (право на життя) у зв'язку із непроведенням ефективного розслідування обставин зникнення Luiza Mezhidova та Khadizhat Elimkhanova.
Дата прийняття:	17/03/2020
Дата набуття статусу остаточного:	17/03/2020 (Комітет)
Назва:	CASE OF DZAUROVA v. RUSSIA (Application no. 44199/14)
Зміст:	Справа стосувалася скарги заявниці на незаконне виселення з будівлі пункту тимчасового розміщення внутрішньо-переміщених осіб «Промжилбаза». У 1996 році Федеральна міграційна служба визнала заявницю внутрішньо переміщеною особою; вона мала цей статус до 12 червня 2014 року. У 2003 році органи влади надали заявниці кімнату в пункті тимчасового розміщення «Промжилбаза», яка перебувала у комунальній власності м. Карабулак.

Між 2003 та 2013 роками заявниця народила п'ятеро дітей. За її твердженнями, вона та її діти проживали в цьому пункті тимчасового розміщення до їхнього виселення у 2014 році.

У 2010 році місцева прокуратура м. Карабулак ініціювала судові провадження проти місцевої ради у зв'язку з порушеннями правил пожежної безпеки. Районний суд встановив, що місцева рада не вжила заходів для виправлення ситуації з пунктом тимчасового розміщення і поставила під загрозу життя та здоров'я мешканців. Суд зобов'язав місцеву раду негайно вжити заходів по усуненню всіх порушень протипожежної безпеки. Рішення набрало законної сили 7 жовтня 2010 року.

У 2011 році місцева прокуратура ініціювала нове провадження, в ході якого вимагала визнати незаконною бездіяльність місцевої ради по виселенню осіб, які незаконно проживали в пункті тимчасового розміщення «Промжилбаза». Зокрема, більшість з них не мали статусу внутрішньо переміщених осіб або не мали укладеного договору оренди з місцевою радою, тому не мали права проживати в цих приміщеннях.

6 вересня 2011 року районний суд задовольнив позов прокуратури та зобов'язав місцеву раду звернутись до суду з позовами про виселення осіб, які не мали статусу внутрішньо переміщених осіб. Рішення набрало законної сили 19 вересня 2011 року.

В липні 2013 року місцева рада ініціювала судові провадження проти 35 осіб, включно із заявницею, вимагаючи їхнього виселення з пункту тимчасового розміщення «Промжилбаза», який був комунальною власністю. Місцева рада вказала, що 78 сімей (225 осіб) проживали в цьому пункті тимчасового розміщення.

На обґрунтування свого позову місцева рада зазначала, що відповідачі зайняли приміщення на підставі усного розпорядження Президента Республіки Інгушетія як внутрішньо переміщені особи, і що вони втратили своє право проживати в цих приміщеннях з моменту отримання ними ваучерів на купівлю житла; місцева рада також вказувала, що більшість проживаючих осіб не мали статусу внутрішньо переміщених осіб та не були зареєстровані як особи, що потребують житла; з ними не було укладено договорів соціальної оренди, вони не сплачували вартість використаних комунальних послуг; окрім цього, тимчасова споруда не відповідала санітарним і протипожежним нормам.

4 вересня 2013 року районний суд ухвалив рішення про виселення 35 осіб, включно із заявницею.

Заявниця не була присутня під час постановлення рішення і дізналась про виселення, отримавши копію рішення суду разом із супровідним

листом. Вона подала апеляційну скаргу, у якій стверджувала, що проживала на законних підставах як внутрішньо переміщена особа; вказувала, що районний суд не встановив інших обставин, як наприклад того, що на дату виселення вона все ще потребувала житла, а місцева рада не надала доказів протилежного.

26 вересня 2013 року Верховний суд Республіки Інгушетія підтримав рішення районного суду, зазначивши, що заявниця не уклала жодного договору оренди приміщень, які займала, і що районний суд прийняв рішення про її виселення згідно з вимогами закону. У невстановлену дату заявницю було виселено із займаних нею приміщень.

У серпні 2014 року Федеральна міграційна служба відмовилась продовжити дію статусу заявниці як внутрішньо переміщеної особи через те, що в період між 3 грудня 2013 року та 14 квітня 2014 року вона володіла квартирою в м. Малгобек (Республіка Інгушетія), а між 25 лютого та 22 березня 2011 року вона також володіла 1/30 частки іншої квартири в м. Магас (Республіка Інгушетія).

Заявниця оскаржила відмову до суду, оскільки перша квартира була соціальним житлом її батьків, які передали їй право власності в порядку приватизації в грудні 2013 року. В квітні 2014 року вона відчужила квартиру третій особі. З того часу вона проживає в ній на основі договору комерційної оренди. А володільцем 1/30 частки другого майна вона стала завдяки використанню «ваучера матері».

1 вересня 2014 року Малгобекський районний суд зобов'язав Федеральну міграційну службу продовжити дію статусу заявниці як внутрішньо переміщеної особи на один рік та внести її до списків внутрішньо переміщених осіб, які потребують житла. Суд дійшов висновку, що фактично заявниця не набула права власності на перше майно, а частка у розмірі 1/30 майна, належна заявниці, не вирішувала її житлових проблем. Суд дійшов висновку, що заявниця не мала житла чи іншої нерухомості для проживання.

5 лютого 2015 року Верховний суд підтримав це рішення, і вказав, що заявниця та її діти мають право отримати житло площею не менше 90 кв. метрів з розрахунку встановленої законом норми 18 кв. метрів на особу, тоді як загальна площа всього майна, набутого заявницею, складала 40 кв. метрів. Не було жодних доказів того, що заявниця вирішила своє житлове питання.

Виконуючи рішення судів, Федеральна міграційна служба продовжила дію статусу заявниці як внутрішньо переміщеної особи до 5 лютого 2016 року.

Оцінка Суду

Суд вважає, що рішення про виселення від 4 вересня 2013 року становило втручання у право заявниці на повагу до приватного

і сімейного життя. Суд готовий визнати, що таке втручання було передбачено законом і мало легітимну мету захисту права власності місцевої ради. Наскрізним питанням залишається те, чи було таке втручання пропорційним меті та чи було «необхідним у демократичному суспільстві» (пункт 45 Рішення).

Суд встановив відповідні принципи оцінки необхідності втручання у право на повагу до свого «житла» у справі *Connors v. the United Kingdom*, (no. 66746/01, § 81–84, 27 травня 2004 року), яка стосувалася виселення родини ромів зі стоянки для «будинків на колесах» шляхом спрощеного судового провадження про визнання права власності.

У справі *McCann v. the United Kingdom* (no. 19009/04, § 50, ECHR 2008), Суд вказав, що обґрунтування у справі *Connors v. the United Kingdom* не обмежувалося справами, пов'язаними із виселенням ромів, або справами, коли заявник намагався оскаржити сам закон, а не застосування цього закону у його випадку (пункт 46 Рішення).

У цій справі заявниця порушила питання про дотримання її права на повагу до житла в національних судах і навела аргументи, що ставили під сумнів пропорційність її виселення. Суттю її аргументу в національних судах було те, що вона потребувала житла як внутрішньо переміщена особа (пункт 47 Рішення).

Суд зауважує, що рішення про виселення від 4 вересня 2013 року було прийнято стосовно 35 осіб без жодного аналізу індивідуальної ситуації заявниці. Місцева рада вимагала виселення осіб, які не мали статусів внутрішньо переміщених осіб або втратили його після отримання житлового ваучера. Проте національні суди не дослідили конкретні обставини, які стосувалися заявниці: вона мала статус внутрішньо переміщеної особи; вона не отримувала жодного житлового ваучера; вона була самотньою матір'ю п'яти неповнолітніх дітей, які проживали в цих умовах (пункт 48 Рішення).

Більше того, Суд не погоджується з тим, що факт порушення протипожежних правил у пункті тимчасового розміщення «Промжилбаза», встановлений рішенням суду від 28 вересня 2010 року, достатнім чином узаконював виселення заявниці. Зокрема, це рішення зобов'язувало місцеву раду вжити установлених прокурором невідкладних заходів для усунення порушень правил протипожежної безпеки задля безпеки мешканців. Місцева рада мала три роки для виконання цього рішення (пункт 49 Рішення).

За таких обставин Суд вважає, що національні суди не спромоглися дотримати баланс між конкуруючими правами і встановити пропорційність втручання у право заявниці на повагу до житла (пункт 50 Рішення).

Суд вже встановлював порушення статті 8 Конвенції в інших справах,

	<p>де заявники не мали змоги, в контексті провадження з виселення, перевірити пропорційність відповідного втручання, у тому числі й іншими органами влади (див., наприклад, <i>McCann v. the United Kingdom</i>, no. <u>19009/04</u>, § 50–55, ECHR 2008; <i>Kryvitska and Kryvitskyi v. Ukraine</i>, no. <u>30856/03</u>, § 50–52, 2 грудня 2010 року; <i>Yevgeniy Zakharov v. Russia</i>, no. <u>66610/10</u>, § 35–37, 14 березня 2017 року). Немає жодних підстав для іншого висновку у цій справі (пункт 51 Рішення).</p> <p>Суд доходить висновку, що оскаржуване втручання не було «необхідним у демократичному суспільстві». Відповідно, мало місце порушення статті 8 Конвенції (пункт 52 Рішення).</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 8 Конвенції (право на повагу до приватного і сімейного життя).
Дата прийняття:	19/03/2020
Дата набуття статусу остаточного:	19/03/2020 (Комітет)
Назва:	<u>CASE OF KHACHATURYAN v. ARMENIA</u> (<i>Application no. 22662/10</i>)
Зміст:	Справа стосувалася скарги заявниці на те, що позбавлення її права власності на майно було незаконним і не переслідувало жодного суспільного інтересу; більше того, її було позбавлено права власності на майно без жодної компенсації.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (захист права власності).
Дата прийняття:	19/03/2020
Дата набуття статусу остаточного:	19/03/2020 (Комітет)
Назва:	<u>CASE OF TAMRAZYAN v. ARMENIA</u> (<i>Application no. 42588/10</i>)
Зміст:	Заявник у цій справі скаржився на відчуження третій особі земельної ділянки, якою він володів впродовж близько 23 років та на яку мав переважне право набуття власності за національним законодавством в силу набувальної давності. Заявник також вказував на невиконання Касаційним судом свого обов'язку навести обґрунтування рішення в оскаржуваному

провадженні.

Так, заявник у цій справі володів протягом 23 років (з 1986 по 2009 роки) земельною ділянкою, площею у 1300 кв. метрів, розташованою поряд із селом Техут (Teghut) у Тавушській області. Він установив огорожу, посадив фруктові дерева та провів необхідні заходи для подачі води.

Село Техут раніше розташовувалося в адміністративних межах села Агарцин (Haghartsin) [колишня назва – Куйбишев (Kuybishev)]. Згідно з Куйбишевським колгоспним реєстром у період з 1986 по 1990 роки земля була зареєстрована на ім'я заявника.

В 1994 році село Техут було відділено від села Агарцин, внаслідок чого перше стало окремою адміністративною одиницею. Проте земельна ділянка, якою володів заявник, не була включена до адміністративних меж ні села Агарцин, ні села Техут.

З 1995 по 2007 роки (за винятком 1998–1999 років) заявник сплачував орендну плату за користування землею місцевій громаді села Техут, яка регулярно направляла платежі до державного бюджету.

У квітні 2008 року заявнику, який продовжував володіти та обробляти вищезгадану земельну ділянку, було повідомлено, що роком раніше, в квітні 2007 року, Тавушська обласна адміністрація відчужила цю земельну ділянку третій особі (А. Х.) на публічних торгах (аукціоні). Листом від 3 лютого 2009 року Дилижанський територіальний відділ Державного реєстру нерухомого майна поінформував заявника, що 23 квітня 2007 року А. Х. зареєстрував своє право власності на згадану земельну ділянку. Лист також містив посилання, окрім іншого, на оголошення в газеті про рішення губернатора Тавушської області від 27 березня 2007 року про продаж земельної ділянки на користь А. Х. на аукціоні.

За твердженнями заявника, він зміг отримати копію рішення губернатора від 27 березня 2007 року лише у 2009 році. Це рішення містило інформацію про А. Х. як переможця аукціону від 20 березня 2007 року та про продаж йому земельної ділянки.

21 квітня 2009 року заявник звернувся з позовом до адміністративного суду, в якому вимагав визнати недійсним продаж земельної ділянки згідно з рішенням губернатора, подальшу реєстрацію А. Х. права власності; вимагав зобов'язати губернатора укласти із ним угоду прямого продажу земельної ділянки.

8 липня 2009 року адміністративний суд задовольнив позовні вимоги заявника у повному обсязі з огляду на квитанції про сплату орендних платежів заявником, показання свідків і з урахуванням того, що принаймні з 1995 року до рішення губернатора про продаж

	<p>земельної ділянки заявник володів нею тривалий час, відкрито та добросовісно.</p> <p>А. Х. подав апеляцію з питань права, у якій вказував, окрім іншого, що впродовж провадження не було належним чином підтверджено наявність у заявника права на користування земельною ділянкою.</p> <p>2 квітня 2010 року Касаційний суд скасував рішення адміністративного суду та прийняв нове, яким позовні вимоги заявника відхилив; рішення Касаційного суду було остаточним.</p>
Констатоване порушення (стаття):	<p>Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).</p> <p>Порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (захист права власності).</p>
Дата прийняття:	19/03/2020
Дата набуття статусу остаточного:	19/03/2020 (Комітет)
Назва:	CASE OF MEHRABYAN v. ARMENIA (Application no. 247/11)
Зміст:	<p>Справа стосувалася скарги заявниці на неспроможність органів влади провести ефективне розслідування обставин смерті її чоловіка у зв'язку із нещасним випадком на робочому місці.</p> <p>Чоловік заявниці – М. працював електриком з обслуговування теплової електростанції; він мав 45 років досвіду роботи за спеціальністю, з яких 36 років – роботи на електростанції.</p> <p>5 березня 2008 року М. та його помічників В. М. було доручено виконати завдання по технічному обслуговуванню певного обладнання електростанції.</p> <p>Зокрема, в завданні вказувався порядок дій з відключення електроенергії для безпеки під час технічних робіт. Того ж дня було розпочато відповідні технічні роботи.</p> <p>Наступного дня роботи були продовжені, а близько 15:00 М. загинув від удару електричним струмом високої напруги під час виконання ремонтних робіт.</p> <p>Того ж дня адміністрація електростанції поінформувала поліцію про випадок. Слідчий оглянув місце події та призначив розтин тіла загиблого. Впродовж березня – квітня 2008 року слідчий допитав керівника виробничого підрозділу, його заступника, керівника зміни, керівника служби безпеки, головного інженера та єдиного свідка В. М. Останнього було допитано 27 березня 2008 року. Він зазначив, що нагадав М., що певні частини обладнання все ще були підключені до живлення, проте М. відчинив приміщення та увійшов до нього,</p>

	<p>де отримав удар електричним струмом.</p> <p>3 квітня 2008 року було проведено розтин тіла М., за результатами якого експерт констатував, що М. помер в результаті ураження електричним струмом, спричиненим технічною електрикою. У висновках експерта також містилась інформація про те, що у зв'язку із відсутністю протоколу огляду місця події не є можливим визначити точний час смерті М.</p> <p>Надалі було створено комісію з розслідування обставин нещасного випадку. За результатами роботи комісія дійшла висновку, що випадок стався в результаті порушення правил техніки безпеки на електростанції.</p> <p>22 квітня 2008 року слідчий відмовив у відкритті кримінального провадження, оскільки жодного злочинного діяння вчинено не було.</p> <p>4 травня 2008 року заявниця звернулася до слідчого з клопотанням про надання копії рішення від 22 квітня 2008 року та висновків комісії з розслідування. Заявниця отримала лише копію рішення слідчого. Вона подала скаргу до прокуратури на рішення слідчого про відмову в порушенні кримінального провадження.</p> <p>Прокурор підтримав рішення слідчого, визнавши його законним. Заявниця оскаржила і його дії до суду.</p> <p>Суд першої інстанції за її скаргою відкрив кримінальне провадження, в якому заявниця набула статусу потерпілої, та аргументував рішення тим, що залишалось багато нез'ясованих питань. Рішення суду першої інстанції підтримав і апеляційний суд.</p> <p>Надалі кримінальне провадження за фактом смерті М. неодноразово порушувалось, припинялось і знову поновлювалося після оскарження заявницею дій правоохоронних органів до суду.</p> <p>4 березня 2010 року кримінальне провадження було припинено слідчим, рішення якого підтримали суди першої та апеляційної інстанцій. Касаційний суд визнав скаргу заявниці безпідставною.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 2 Конвенції (право на життя) у процесуальному аспекті.
Дата прийняття:	19/03/2020
Дата набуття статусу остаточного:	19/03/2020 (Комітет)
Назва:	<u>CASE OF SATULLAYEV v. AZERBAIJAN</u> (Application no. 22004/11)
Зміст:	Справа стосувалася скарг заявника на катування його працівниками

Огляд рішень Європейського суду з прав людини

	поліції та на те, що національні органи влади належним чином не розслідували його твердження про таке катування. Також вказував, що його затримання та ув'язнення поліцією 20 серпня 2008 року не було законним.
Констатоване порушення (стаття):	Відсутність порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) у матеріальному аспекті. Порушення статті 3 Конвенції у процесуальному аспекті. Порушення пункту 1 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканність).
Дата прийняття:	19/03/2020
Дата набуття статусу остаточного:	19/03/2020 (Комітет)
Назва:	CASE OF VAGAPOV v. UKRAINE (Application no. 35888/11)
Зміст:	Заявник у цій справі скаржився, що умови його ув'язнення та надання медичної допомоги в Сімферопольському СІЗО були неналежними, і що згідно з пунктом 1 статті 5 Конвенції його досудове тримання під вартою було свавільним та необґрунтованим.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) щодо особливих умов ув'язнення заявника в Сімферопольському СІЗО з огляду на його фізичну обмеженість. Порушення пункту 1 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканність).
Дата прийняття:	19/03/2020
Дата набуття статусу остаточного:	19/06/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF FABRIS AND PARZIALE v. ITALY (Application no. 41603/13)
Зміст:	Справа стосувалася смерті родича заявників під час ув'язнення в тюрмі, який згідно з висновком експерта помер після умисного вдихання газу з балонів, які використовувалися ув'язненими для приготування їжі. 12 травня 2005 року тюремні наглядачі спіймали родича заявників за вдиханням газу з балонів для приготування їжі. Після повідомлення про цей випадок його було направлено до дисциплінарного комітету

тюрми. Свої дії він обґрунтував тим, що в нього була поранена рука, і таким чином він намагався відкрити газовий балон. Дисциплінарний комітет дійшов висновку про достовірність пояснень родича заявників, закрити дисциплінарне провадження і порекомендував йому використовувати газові балони з обережністю.

30 травня 2005 року родич заявників, який страждав від наркотичної та алкогольної залежності та мав фізичні недоліки і психічні розлади, був знайдений мертвим у своїй камері одним із ув'язнених, який займався прибиранням і роздачею їжі. Згідно зі звітом адміністрації установи під час спроби реанімації родича заявників відчувався запах газу з його ротової порожнини. Поряд з трупом було знайдено газовий балон; розтин тіла померлого відбувся через два дні.

Згідно з першим висновком експерта від грудня 2005 року смерть родича заявників настала в результаті гострої серцево-дихальної недостатності, викликаній ураженням електричним струмом; таке ураження могло бути завдане іншою особою з використанням електрошока. У висновку також вказувалось, що не можна виключити того, що смерть могла настати в результаті умисного вдихання газу.

Декілька днів потому слідчий суддя розпочав кримінальне провадження проти невстановлених осіб за фактом смерті родича заявників.

Заявники та інші члени родини загиблого були залучені до провадження як цивільні сторони.

В липні 2006 року прокуратура призначила другу експертизу, згідно з висновками якої ушкодження на тілі загиблого були несумісними з ушкодженням електрострумом, а смерть настала в результаті умисного вдихання газу з балонів, які використовувались ув'язненими для приготування їжі.

У березні 2009 року прокуратура звернулася з клопотанням про припинення провадження, проте слідчий суддя відмовив у його задоволенні. Наступного року прокуратура додала імена керівника тюрми, тюремного медичного працівника та керівника тюремної служби до списку осіб, які підозрювались у спричиненні смерті. Діяння було кваліфіковано як ненавмисне вбивство, і надалі було проведено допит підозрюваних. Заявники двічі клопотали про завершення досудового розслідування та притягнення підозрюваних осіб до відповідальності.

В липні 2012 року прокуратура знову звернулася до суду з клопотанням про припинення кримінального провадження. Заявники заперечили. Слідчий суддя призначив справу до слухання на 29 листопада 2012 року. Заявники клопотали про призначення

	<p>засідання на більш ранню дату, оскільки міг сплинути строк давності притягнення до відповідальності, проте їхнє клопотання було відхилено з тих підстав, що сторін вже було повідомлено про час та дату судового засідання.</p> <p>В грудні 2012 року слідчий суддя припинив провадження у справі на підставі того, що 30 листопада 2012 року сплив строк давності притягнення до відповідальності за смерть родича заявників.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Відсутність порушення статті 2 Конвенції (право на життя) у матеріальному та процесуальному аспектах.

Огляд рішень Європейського суду з прав людини. Рішення за період з 16.03.2020 по 20.03.2020 / Відпов. за вип.: О. Ю. Тарасенко, Д. П. Мордас, Р. Ш. Бабанли. – Київ, 2020. – Вип. 11. – 13 стор.

Застереження:

1. Огляд окремих судових рішень, зокрема й їх переклад, здійснюється працівниками департаменту аналітичної та правової роботи Верховного Суду з використанням матеріалів, розміщених на вебсайтах Європейського суду з прав людини:

<https://www.echr.coe.int/Pages/home.aspx?p=home>,

<https://hudoc.echr.coe.int>.

2. Огляд рішень здійснюється з метою ознайомлення з їх коротким змістом. Для повного розуміння суті висловленої в судовому рішенні правової позиції необхідно ознайомитися з його повним текстом, розміщеним на вебресурсах Європейського суду з прав людини.

3. Інформація має суто допоміжний та довідковий характер та не має на меті висвітлити суть усієї проблематики, яка вирішується відповідними судовими рішеннями.

Стежте за нами онлайн

 fb.com/supremecourt.ua

 t.me/supremecourtua

 @supremecourt_ua